

NAIM FRASHËRI

Fyelli

Pa dëgjo fyellin ç'thotë
Tregon mërgimet' e shkretë,
Qahet nga e zeza botë,
Me fjalëzë të vërtetë:

Që kur se më kanë ndarë
Nga shok' e nga miqësija,
Gra e burra kanë qarë
Nga ngashërimat' e mija!

Krahërorë e kam çpuar,
E kam bërë vrima-vrima,
Dhe kam qar' e kam rënkuar
Me mijëra psherëtima!

Dhe me botën e gëzuar
Bënem shok edhe marr pjesë,
Dhe me njerës të helmuar
Bënem mik me besa-besë.

Puna si do që të bjerë,
Unë qanj me mallëngjime,
Më çdo vënt e kur-do herë
Psherëtin zëmëra ime!

Gjithë bota më dëgjojnë,
Po së jashtësmi më shohin,
Dëshirën s'm'a kuptojnë,
Zjarr' e brëndëshmë s'm'a njohin!

Njerëzit me mua rrinë,
Unë qanj e mallëngjehem,
Po dufn' e pshehtë s'm'a dinë,
Andaj kurrë s'përdëllehem.

Gjith' ata që janë ndarë,
Fyellit shokë i-u bënë,
Shkallët' e tij disa farë,
Na shkalluan mëndjen t'ënë.

O rrëmet' i njerëzisë!
Zër' i fyellit s'është' erë,
Ky 'shtë zjarr' i dashurisë,
Që i ra kallamit mjerë!

I ra qiellit, e ndriti,
I ra zëmërsë, e nxehu,
I ra verës, e buçiti,
I ra shpirtit, dhe e dehu.

I dha erë trëndafilin,
I dha dritë bukurisë,
I dha këngëtë bilbilit,
I dha shije gjithësisë.

Ajy zjar ra dhe në qiej,
Edhe duke përvëluar,
U bënë kaq' yj e diej,
Që i mba Zoti ndër duar,

Nga ky zjar Zot' i vërtetë,
Që ka ngehur gjithësinë,
Hoth një shkëndijë në jetë,
Dhe bëri soje njerinë.

O more Zjar i bekuar!
Unë me ty jam përzjerë!
Pa jam tretur e kulluar,
Po të kam shpirt, mos më lerë.